

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 4To/47/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4413010387
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 06. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zita Matyóová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2014:4413010387.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zity Matyóovej a členov senátu Mgr. Adriany Némethovej a JUDr. Jána Bernáta, v trestnej veci obžalovaného D. H. , pre zločin sexuálneho zneužívania podľa § 201 odsek 1 Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného D. H. proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky zo 06.03.2014, sp. zn. 1T/123/2013, na verejnom zasadnutí konanom v Nitre 12. júna 2014 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku s a odvolanie obžalovaného D. H. z a m i e t a .

odôvodnenie:

Okresný súd Nové Zámky (ďalej len „súd prvého stupňa“) konajúci v senáte rozsudkom zo 06.03.2014, sp. zn. 1T/123/2013 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) uznal obžalovaného D. H. (ďalej len „obžalovaný“) vinným zo spáchania zločinu sexuálneho zneužívania podľa § 201 odsek 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že:

od presne nezisteného dňa a mesiaca roku 2009 v obci L. číslo XXX, vo vnútorných priestoroch rodinného domu vykonal opakovane súlož s maloletou D. narodenou XX.XX.XXXX, trvale bytom L. číslo XXX (ďalej len „poškodená“), hoci vedel, že maloletá v tom čase nedovršila pätnásť rok svojho veku.

Za tento zločin uložil súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom obžalovanému podľa § 201 odsek 1 Trestného zákona, s použitím § 38 odsek 2, odsek 3, odsek 8 Trestného zákona (po zistení poľahčujúcej okolnosti uvedenej v § 36 písmeno j/ Trestného zákona a nezistení žiadnej, v ustanovení § 37 Trestného zákona uvedenej príťažujúcej okolnosti) trest odňatia slobody na tri roky, výkon ktorého podľa § 49 odsek 1 písmeno a/ Trestného zákona podmienienečne odložil uložiť podľa § 51 odsek 1 Trestného zákona probačný dohľad nad správaním obžalovaného v skúšobnej dobe, ktorú podľa § 51 odsek 2 Trestného zákona ustanovil na štyri roky uložiť súčasne podľa § 51 odsek 4 písmeno a/ Trestného zákona obžalovanému povinnosť nepriblížiť sa k poškodenej na vzdialenosť menšiu ako päť metrov a nezdržiavať sa v blízkosti obydla poškodenej a tiež (vzhľadom na jej obligatornosť zrejme iba) pripomenúc obžalovanému z ustanovenia § 51 odsek 5 Trestného zákona mu vyplývajúcu povinnosť strpieť nad sebou kontrolu vykonávajúcu probačným a mediačným úradníkom.

Napadnutý rozsudok bol obhajcovi obžalovaného, prokurátorovi a zákonnej zástupkyňi poškodenej oznámený vyhlásením v ich prítomnosti na hlavnom pojednávaní súdu prvého stupňa uskutočnenom 06.03.2014 a obžalovanému doručením jeho rovnopisu 18.03.2014, po ktorom oznámení obžalovaný prostredníctvom svojho (10.03.2014 si) zvoleného obhajcu písomným podaním podaným na pošte 20.03.2014, teda aj s poukazom na ustanovenie § 63 odsek 6 písmeno a/ Trestného poriadku včas, podal odvolanie smerujúce proti výroku o vine a proti výroku o treste napadnutého rozsudku, ktoré odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu, ďalším písomným podaním doručeným súdu prvého stupňa 24.04.2014 a to tvrdením, že napadnutý rozsudok bol vydaný predčasne, na nedostatočne zistenom skutkovom stave a na základe dôkazov nevykonaných „lege artis“, že okrem výpovede poškodenej,

ktorá ju ale vždy menila, niet iného dôkazu o skutočnosti, pre ktorú bol odsúdený. Mal za to, že výpovede poškodenej bolo potrebné verifikovať inými dôkazmi, v ktorom smere ani znalec jednoznačne netrval na jej pravdivosti, ku ktorej sa napokon ani vyjadrovať nemôže, v ktorej súvislosti obžalovaný poukázal na závery znaleckého posudku a výpoveď poškodenej o tom, že pôvodne bola do neho zaľúbená, sama mala určité očakávania, on ju však odmietnutím sklamal, potom aj na jej tvrdenie o strate panenstva s priateľom nemusí byť nelogické a vymyslený príbeh - najmä z hľadiska celkového priebehu s obžalovaným, by mohol byť aj „pomstou“, čo sú však len zatiaľ nepodložené verzie, rovnako ako tá, ktorú ponúknutá poškodenu a prijatá orgánmi činnými v trestnom konaní. Obžalovaný považoval za nutné poznamenať, že jednak sa v znaleckom posudku neobjavuje reakcia na výpovede svedkov, ktorým poškodenej bez akéhokoľvek dôvodu vysvetľovala „stratu“ panenstva úplne iným spôsobom a v inom čase než polícii, hoci tieto jej tvrdenia naznačujú, že v niektorých prípadoch opisuje tieto udalosti evidentne inak a teda v niektorých tvrdeniach klamala, a to buď polícii alebo priateľkám, čo zatiaľ nevedno. Poukázal tiež na to, že poškodenej nepovedala nič svojej matke, v podstate tak, ako to matka poškodenej opisuje, iba na jej dlhotrvajúci emocionálny nátlak jej údajne „prikyvovala“, teda nie verbálne odpovedala na ňou kladené otázky, pričom sama jej matka spúšťajúcu udalosť popisuje vždy inak. Obžalovaný tiež položil otázku, že napokon akým spôsobom bola poškodenej asi vychovávaná, keď je zrejme, že už v jedenástich - dvanástich rokoch doma fajčila pred matkou. Súc dotlačená matkiným nátlakom k určitým prejavom už potom len zotrvala na tom, čo sa od nej očakávalo, aby „očistila“ a „ospravedlnila“ svoje konania, ktorých sa údajne mala dopustiť. Napokon z neznámych dôvodov nebol vypočutý jeden z najdôležitejších svedkov, ktorým je chlapec, s ktorým podľa vyjadrení svojich priateľiek mala prísť o panenstvo. Z procesnoprávneho hľadiska považoval obžalovaný za potrebné uviesť, že za dôkazy súd prvého stupňa pripustil aj úkony urobené pred vznesením obvinenia, opakované výsluchy sú len pokračovaním, bez riadneho poučenia, často len odvolávajúce sa na skutočnosti už predtým uvádzané, čo odporuje dikcii Trestného poriadku o výsluchu účastníkov vždy až po riadnom poučení a vyjadrení sa vypočúvaného k poučeniu. Rovnako aj znalecký posudok bol urobený pred vznesením obvinenia, čím boli porušené práva obvineného vyjadrovať sa k osobe znalca, k možnosti kladenia otázok atď. V súlade s judikatúrou už uvedené zakladá povinnosť súdu prvého stupňa vrátiť takýto spis späť do prípravného konania. Napadnutý rozsudok sa opiera aj o výpovede obvineného z obdobia, keď bol svedkom, dokonca je použitý záznam z „detektoru lži“, čo je absolútne neprípustné a napriek tomu ho rozsudok ako dôkaz podporujúci jeho presvedčenie dokonca uvádza a vo svojej dikcii odôvodnenia používa. Zo všetkých týchto dôvodov obžalovaný Krajskému súdu v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) navrhol, aby napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie s potrebou vykonania dôkazov „lege artis“, po ktorom môže dôjsť k objektívnemu rozhodovaniu vo veci samotnej.

Zástupkyňa krajského prokurátora na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu vo vyjadrení sa k odvolaniu obžalovaného uviedla, že považuje napadnutý rozsudok vo všetkých jeho výrokoch za zákonný a správny, súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci, dôkazy vykonal v potrebnom a dostatočnom rozsahu, v súlade so zákonom ich aj vyhodnotil a správne aj právne posúdil zažalovaný skutok, aj obžalovanému uložený trest je primeraný a zákonný, spôsobilý dosiahnuť svoj účel z hľadiska individuálnej aj generálnej prevencie, pričom odvolaním obžalovaného vytykané procesné chyby neboli zistené v takom rozsahu, aby odôvodňovali odmietnutie obžaloby v prejednávanej veci. Zo všetkých týchto dôvodov v konečnom návrhu navrhla odvolanie obžalovaného zamietnuť podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné.

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu zotrval na písomných dôvodoch odvolania obžalovaného s tým, že procesnoprávne chyby nebude rozoberať, pretože mali byť dôvodom na odmietnutie obžaloby súdom prvého stupňa. Mal za to, že podstatný je znalecký posudok z odboru psychológie podaný J. K. H. a v kontexte s jeho dodatočnými závermi mal za to, že súd prvého stupňa sa dostatočne nevysporiadal s výpoveďami jednotlivých svedkov, vrátane výsluchu svedka C. Y., s ktorým poškodenej mala stratiť panenstvo. V konečnom návrhu majú za to, že boli porušené práva obžalovaného na obhajobu a to tým, že znalecký posudok bol vypracovaný pred vznesením obvinenia a tiež spôsobom uvedeným v písomných dôvodoch odvolania obžalovaného, navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie.

Obžalovaný sa na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu pripojil k vyjadreniu svojho obhajcu na otázky predsedníčky senátu odvolacieho súdu uviedol, že poškodenej je jeho sesternica, do zahraničia ju zobral preto, že ho o to požiadala jej matka, ktorá je jeho tetou a z dôvodu, že doma mali krízovú situáciu,

pôvodne chcel zobrať na túto cestu aj svojho syna. Bolo to cez prázdniny, v tom čase mala poškodená dvanásť - trinásť rokov. Jeho rodina, vrátane manželky vedela, že poškodenú berie na svoju služobnú cestu. Osobne žiadal, aby bol podrobený skúmaniu pravdivosti na detektore lži a tomuto sa podrobil dobrovoľne, uskutočnilo sa s jeho súhlasom, žiadne výsledky preukázané neboli a bolo mu povedané len to, že nedopadli dobre. Je pravdou, že so svojim bývalým obhajcom E.. L. mal dostatočne dlhú dobu na oboznámenie sa s vyšetrovacím spisom a je tiež pravdou, že nenamietal výsledky z odborného skúmania na detektore lži, ani nežiadal aby bol vypočutý zástupca ústavu, ktorý ho vykonal. Upozornil, že on nemá odborné vedomosti, jeho obhajca ho s ničím neoboznámil, on znalecký posudok z odboru psychológia a psychiatria nenamietal. V súčasnosti sa s rodinou poškodenej vôbec nekontaktuje. Pokiaľ ide o motív poškodenej vypovedať nepravdu o závažných skutočnostiach tvoriacich v prejednávanej veci zažalovaný skutok myslí si, že ním bola strata panenstva s cigánom, ohľadne ktorej matka poškodenej povedala, že ak by tomu bolo tak, tak ju zabije a preto to poškodená povedala na neho. V čase v prejednávanej veci zažalovaného skutku on, ani jeho rodina nemali s rodinou poškodenej nepriateľský pomer, chodil k nim za svojou tetou - matkou poškodenej, spolu fajčili, nemal však s ňou pomer. V konečnom návrhu sa obžalovaný pripojil ku konečnému návrhu svojho obhajcu.

Podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 odsek 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 odsek 3 Trestného poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 odsek 1 Trestného poriadku.

Odvolací súd, ktorému súd prvého stupňa predložil prejednanú vec (v ktorej bola obžaloba podaná 17.07.2013) na rozhodnutie 20.05.2014, v rámci plnenia svojej, z ustanovenia § 317 odsek 1 Trestného poriadku mu vyplývajúcej prieskumnej povinnosti preskúmal výrok o vine a výrok o treste napadnutého rozsudku, proti ktorým odvolanie obžalovaného smerovalo a konanie obom týmto výrokmi napadnutého rozsudku predchádzajúce, a to aj z hľadiska prípadného výskytu chýb, ktoré neboli odvolaním obžalovaného vytýkané, ktoré by však mohli odôvodniť podanie dovolania z niektorého dôvodu uvedených v § 371 odsek 1 Trestného poriadku.

Plnením tejto svojej prieskumnej povinnosti odvolací súd predovšetkým zistil, že už orgánmi činnými v trestnom konaní bol v prejednávanej veci zadovážený dostatok dôkazov, ktorými boli objasnené všetky základné skutočnosti a okolnosti dôležité pre trestné stíhanie tak, ako to vyplýva z ustanovenia § 119 odsek 1 písmeno a/ až písmeno d/ Trestného poriadku a ktoré súd prvého stupňa potreboval pre svoje rozhodnutie o vine obžalovaného, ako aj o ukladanom mu treste.

Súd prvého stupňa pri vykonávaní dôkazov na hlavných pojednaniach uskutočnených v prejednávanej veci postupoval podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku upravujúcich spôsob vykonania dôkazov, pričom sa nedopustil žiadnych takých podstatných chýb (§ 321 odsek 1 písmeno a/ Trestného poriadku), ktoré by mohli mať vplyv na zistenie skutkového stavu veci, alebo v dôsledku ktorých by došlo k porušeniu práv obžalovaného na obhajobu.

Aj z dôvodov vyššie uvedených skutkové zistenia obsiahnuté vo výroku o vine napadnutého rozsudku mohli vychádzať a napokon aj vychádzajú z výsledkov úplného a zákonným spôsobom vykonaného dokazovania a zodpovedajú všetkým kritériám uvedeným v ustanovení § 2 odsek 10 Trestného poriadku (§ 321 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku).

V tejto súvislosti a s poukazom na odvolacie námietky obžalovaného považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že ani v písomných dôvodoch proti napadnutému rozsudku podaného odvolania a ani vo vyjadrení obhajcu obžalovaného k nemu na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu obžalovaný konaniu súdu prvého stupňa predchádzajúcemu napadnutému rozsudku (vrátane a zvlášť postupu pri vykonávaní dôkazov na hlavnom pojednaní) opodstatnene nevytkol žiadnu, tobôž nie podstatnú chybu, v dôsledku ktorej boli porušené ustanovenia majúce zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby a ani nevykonanie žiadneho konkrétneho dôkazu. Pozornosť odvolacieho súdu totiž neušlo, že znalecký posudok z odboru psychológie a z odboru zdravotníctva a farmácia, odvetvie psychiatria bol znalcami J.. K. H., H.. Y. Y. a H.. Z. F. síce podaný 07.01.2013 (a znalci na jeho podanie pribraní uznesením vyšetrovateľa zo 04.12.2012), teda pred tým, ako bolo postupom podľa § 206 odsek 1 Trestného poriadku 07.02.2013 obžalovanému v prejednávanej veci vznesené obvinenie, avšak

po začatí trestného stíhania v nej uznesením vyšetrovateľa podľa § 199 odsek 1 Trestného poriadku vydaným 09.11.2012, pričom obžalovaný ani jeho obhajca v rámci po skončení vyšetrovania im podľa § 208 odsek 1 Trestného poriadku poskytnutej možnosti preštudovať spisy a podať návrhy na doplnenie vyšetrovania nenavrhli zopakovanie resp. vykonanie nového vyšetrenia duševného stavu svedka - poškodenej, že súd prvého stupňa takto zákonným spôsobom v prípravnom konaní v prejednávanej veci zadovážený dôkaz vykonal na hlavnom pojednávaní uskutočnenom 03.12.2013 a 04.03.2014 postupom podľa § 268 odsek 1, odsek 2 Trestného poriadku (výsluchom znalca PhDr. K. H. aj písomným doplnením tej časti znaleckého posudku, na vypracovaní ktorej sa ako znalec z odboru psychológie podieľal), voči ktorému postupu obžalovaný ani jeho obhajca nevzniesli žiadne námietky, že súd prvého stupňa na hlavnom pojednávaní uskutočnenom 04.03.2014 vypočul aj svedka C. Y. a napokon že v rámci postupu súdu prvého stupňa podľa § 272 odsek 2 Trestného poriadku na hlavnom pojednávaní uskutočnenom 04.03.2014 obžalovaný ani jeho obhajca nemali žiadne návrhy na doplnenie dokazovania v prejednávanej veci.

Plnením svojej, z ustanovenia § 317 odsek 1 Trestného poriadku mu vyplývajúcej prieskumnej povinnosti odvolací súd dospel tiež k záveru, že súd prvého stupňa k pre rozhodnutie o vine obžalovaného potrebným skutkovým zisteniam dospel po tom, čo jednotlivé dôkazy vyhodnotil v súlade s ďalšou zásadou trestného konania uvedenou v § 2 odsek 12 Trestného poriadku, teda jednotlivo aj v ich súhrne a podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu. Vykonaním všetkých, v prejednávanej veci dostupných dôkazov aj podľa názoru odvolacieho súdu ani ohľadne skutkových otázok uvedených v § 119 odsek 1 písmeno a/, písmeno b/ Trestného poriadku, teda či sa v prejednávanej veci zažalovaný skutok stal, či má znaky trestného činu (a akého), kto ho spáchal a z akých pohnútok, nezostali žiadne také dôvodné pochybnosti, ktoré by opodstatňovali aplikáciu prvého z dvoch pravidiel vyplývajúcich pri dokazovaní z ďalšej zásady trestného konania uvedenej v § 2 odsek 4 Trestného poriadku (v ktorom je upravená prezumpcia nevinoty), ktorým je pravidlo „in dubio pro reo - v pochybnostiach v prospech obvineného“.

V odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s požiadavkami ustanovenými v § 168 odsek 1 Trestného poriadku súd prvého stupňa v potrebnom rozsahu uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov a tiež akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny obžalovaného, s ktorými sa aj odvolací súd bez zásadných výhrad stotožňuje (§ 321 odsek 1 písmeno b/, písmeno d/ Trestného poriadku) majú súčasne za to, že odôvodnenie obžalovaným z dôvodov vyššie uvedených predovšetkým proti výroku o vine napadnutého rozsudku smerujúceho odvolania neobsahuje ani pokiaľ ide o správnosť hodnotenia vykonaných dôkazov súdom prvého stupňa a ani pokiaľ ide o právne úvahy, ktorými sa súd prvého stupňa spravoval, keď dokázané skutočnosti posudzoval podľa príslušných ustanovení Trestného zákona v otázke viny (ale aj trestu), žiadne relevantné skutočnosti a okolnosti.

V hore uvedenej súvislosti považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že obžalovaným namietané dôkazy (psychologické overovanie pravdivosti, ktorému sa obžalovaný dobrovoľne podrobil v prípravnom konaní) nebol podkladom pre rozhodnutie o vine obžalovaného napadnutým rozsudkom (a v jeho odôvodnení súd prvého stupňa ním zistené skutočnosti ani neuvádza), pretože tento súd prvého stupňa na hlavnom pojednávaní nevykonal (§ 278 odsek 2 Trestného poriadku) a ani žiadna zo strán, vrátane obžalovaného a jeho obhajcu, jeho vykonanie nenavrhla. To isté platí aj pre obžalovaným namietaný jeho výsluch v prípravnom konaní uskutočnený v postavení svedka, zápisnica o ktorom nie je dokonca ani založená vo vyšetrovacom spise.

Z výsledkov z vyššie uvedených dôvodov úplného a zákonným spôsobom vykonaného dokazovania sa aj odvolaciemu súdu javí byť dôvodný záver, že v prejednávanej veci zažalovaný skutok sa stal, že ho spáchal obžalovaný, a týmto (ale zrejme aj iným, resp. ďalším a na inom mieste ako v dome poškodenej uskutočneným, už v obžalobe a následne ani vo výroku o vine napadnutého rozsudku z nezistiteľných príčin neuvedeným, avšak s poukazom na ustanovenia § 278 odsek 1 a § 322 odsek 3 veta druhá Trestného poriadku v odvolacom štádiu trestného konania v prejednávanej veci už nepostihnuteľným) svojim nepochybné úmyselným (a to vo forme priameho úmyslu podľa § 15 písmeno a/ Trestného zákona) protiprávnym konaním naplnil všetky zákonné znaky objektívnej aj subjektívnej stránky skutkovej podstaty zločinu sexuálneho zneužívania podľa § 201 odsek 1 Trestného zákona, pričom ani o existencii priamej príčinnej súvislosti medzi týmto protiprávnym konaním a úmyselným

zavinením obžalovaného na strane jednej a následkom vzniknutým na záujme chránenom ustanovením § 201 Trestného zákona neboli a nie sú žiadne pochybnosti.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov súd prvého stupňa uznajúc obžalovaného vinným zo spáchania zločinu sexuálneho zneužívania podľa § 201 odsek 1 Trestného zákona vykonaným dôkazom opodstatnene a zákonom zodpovedajúcim spôsobom, tomuto ukladal trest podľa zákonnej trestnej sadzby ustanovenej v odseku 1 § 201 Trestného zákona a činiacej výmeru tri roky až desať rokov, ktorej horná hranica po opodstatnenom zistení jednej poľahčujúcej okolnosti uvedenej v § 36 písmeno j/ Trestného zákona a nezistení žiadnej priťažujúcej okolnosti uvedenej v § 37 Trestného zákona upravená s použitím § 38 odsek 2, odsek 3 Trestného zákona postupom podľa § 38 odsek 8 Trestného poriadku činila sedem rokov a štyri mesiace.

S poukazom na všetky vyššie uvedené skutkové zistenia a právne úvahy je aj podľa názoru odvolacieho súdu obžalovanému napadnutým rozsudkom vo výmere troch rokov (teda úplne na dolnej hranici vyššie uvedenej zákonnej trestnej sadzby) uložený trest odňatia slobody s podmieneným odkladom jeho výkonu podľa § 49 odsek 1 písmeno a/ Trestného zákona a s uložením probačného dohľadu nad správaním obžalovaného podľa § 51 odsek 1 Trestného zákona v skúšobnej dobe podľa § 51 odsek 2 Trestného zákona ustanovenej na štyri roky (teda pri hornej hranici jej výmery činiacej jeden rok až päť rokov) spolu s podľa § 51 odsek 4 písmeno a/ Trestného zákona obžalovanému uloženou povinnosťou tak čo do druhu, ako aj výmery primeraný, zodpovedajúci všetkým kritériám ustanoveným v § 34 odsek 2, odsek 3, odsek 4 Trestného zákona a tiež spôsobilý splniť svoj účel tak, ako to predpokladá ustanovenie § 34 odsek 1 Trestného zákona (§ 321 odsek 1 písmeno e/ Trestného poriadku), v ktorom smere odvolací súd tiež poukazuje na skutočnosti a okolnosti, ktoré mal súd prvého stupňa za preukázané, jeho úvahy, ktorými sa spravoval pri hodnotení dôkazov vykonaných v súvislosti s výrokom napadnutého rozsudku o treste uloženom obžalovanému ako aj právne úvahy, ktorými sa pri tom spravoval, obsiahnuté v odôvodnení napadnutého rozsudku považujúc ich za správne, jasné a (napriek ich stručnosti) úplné (§ 321 odsek 1 písmeno b/ Trestného poriadku) a to zvlášť aj preto, že obžalovaný v písomných dôvodoch aj proti výroku o treste napadnutého rozsudku smerujúceho odvolania tomuto výroku, ani konaniu mu predchádzajúcemu, žiadne chyby nevytkol.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Keďže odvolací súd nezistil žiadne také zákonné dôvody uvedené v ustanovení § 321 odsek 1 písmeno a/ až písmeno e/ Trestného poriadku, ktoré by odôvodňovali akúkoľvek zmenu výroku o vine alebo výroku o treste iba odvolaním obžalovaného napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa v jeho prospech, odvolanie obžalovaného podľa § 319 Trestného poriadku zamietol, zistiac, že nie je dôvodné.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok (§ 185 odsek 2 veta druhá Trestného poriadku).